

Disertační práce se zabývá okolnostmi, za nichž bylo národní shromáždění v Československu obnovováno a za jakých pak až do roku 1948 fungovalo. Všímá si i celkového vývoje v letech 1945-1948, ústavněprávní situace, v níž se Československo nacházelo, profesního složení Národního shromáždění a právního postavení jeho členů. Cílem práce je též ukázat, jak se po válce měnila očekávání kladená na parlament. Pokouší se vysvětlit, jakou úlohu hrál parlament v podmínkách lidové demokracie. V Československu byl po osvobození nastolen zvláštní politický systém, jehož jádro spočívalo v instituci Národní fronty, která sdružovala všechny povolené politické strany. Specifickým rysem tohoto systému byla skutečnost, že v něm neexistovala opozice a ani koalice v běžném smyslu. Všechny strany tvořily vládu. Vzhledem k tomu ani nemá smysl hovořit o parlamentní většině a menšině. Předkládaná práce zkoumá, nakolik tyto mimořádné podmínky poznamenaly činnost parlamentu. Snaží se dokázat, že ačkoliv se od parlamentu očekávalo, že bude spolehlivým partnerem vlády, část poslanců se s takovou pasivní rolí nesmířila. Snažili se korigovat některé vládní návrhy nebo je alespoň podrobovat kritice. V četných rozpravách k prohlášením ministrů formulovali postoje odlišné od oficiální vládní politiky. Parlament tak do jisté míry nahrazoval chybějící opozici. Tuto taktiku proti vládě ovládané komunisty používali poslanci nekomunistických stran. Neměli ale odvahu dovést naznačené konflikty do konce a vždy souhlasili s kompromisem, obvykle pro ně nevýhodným. Proto nemohl parlament svůj potenciál naplnit. Navzdory tomu chce disertační práce doložit, že parlament v letech 1945-1948 představuje instituci, která ovlivňovala vývoj země a měla v něm své místo. Proto stojí za to se jím zabývat.